

Christina Wendenburg

εφημερίδα Der Tagespiegel, 3 /10/ 1992

(απόσπασμα σε μετάφραση από τη γερμανική στην ελληνική γλώσσα)

Τα έργα της Μανταλίνας Ψωμά είναι έντονες λήψεις χαρακτηριστικών στιγμών, μελέτες πάνω στα αστραφερά περιβλήματα του Εγώ, η ατμοσφαιρική μαγεία χώρων και κινήσεων... Η Μ.Ψ. δεν έχει καταφέρει μόνο να επαναφέρει στη ζωγραφική τη χαμένη της αύρα, η οποία λάμπει στα έργα της ως μυστηριώδες φόντο που περιβάλλει τις φιγούρες της με μια συγκινησιακά φορτισμένη ατμόσφαιρα, αλλά με το παιχνίδι μεταξύ αυθεντικού και μη πραγματικού, που αποκορυφώνεται στον τρόπο με τον οποίο επεξεργάζεται τις φιγούρες της, βοηθά να αποκτήσει η έννοια του πορτρέτου μια νέα συγχρονικότητα και αυθεντικότητα. Ενώ μας φέρνει αντιμέτωπους με ιδανικά ομορφιάς πλασμένα από τα media, υπονομεύει τις συνηθισμένες μας προσδοκίες για «life - style» και «trends» με τη σύγχυση που προκαλεί.

Η ζωγραφική της είναι κατεργάρικη και προκλητική: ασυνήθιστα πλάνα προσποιούνται κίνηση, μιμούνται τον τρόπο λήψης κινηματογραφικών μηχανών και ξεπερνούν ακόμα και τις ασυνήθιστες προοπτικές της φωτογραφίας, των διαφημίσεων και των περιοδικών, και καθώς οι υπερβολικά ερεθισμένες από τα media ματιές μας αναζητούν το υπερθέαμα, κολλάνε πάνω σε πρόσωπα που με τα βλέμματά τους μοιάζουν να μας παρακολουθούν απροκάλυπτα [...]

Όμοια όπως και τα κορίτσια των εξωφύλλων από τα «high» περιοδικά, μας εντυπωσιάζουν οι πρωταγωνιστές της με τον έντεχνα παιγμένο ρόλο τους, τη μεταβλητότητά τους και την προσαρμοστικότητα στο περιβάλλον τους, μόνο που μας είναι άγνωστοι. Εδώ φαίνεται ότι η ζωγράφος – σκηνοθέτιδα κατανοεί και κατέχει πλήρως το σενάριο, το οποίο δανείζεται από συσχετισμούς μέσα από τα media και την πραγματικότητα.

Και εδώ ακριβώς έγκειται η ένταση που βγάζουν οι πίνακες της Μανταλίνας: στην αντίδραση της ανυπότακτης ατομικότητας που αντιπαρατίθεται συνεσταλμένα στον πορτραίσιστα. Με αυτήν την έννοια, τα πορτρέτα της είναι στιγμές από τον αγώνα για τον ιδιωτικό χώρο, για τη διαφύλαξη του προσωπικού μυστικού του εικονιζόμενου, για την τιμή της

αύρας του. Γι' αυτό και η υποτιθέμενη ηρεμία κρύβει ένταση και η στιγμιαία οικειότητα εναλλάσσεται με την αποξένωση [...]»